

re), din câteva şiruri de mărgelă mari, albe şi roşii. Totul depinde de măiestria cu care interpretii minuiesc aceste obiecte şi de modul cum creează ei iluzia. Când se închid şi se deschid umbrele, bate, cu adevărat, vîntul; fiind atîrnă şiruri de mărgelă albe pe stîngiile de lemn, începe să cadă, cu adevărat, zăpada. Aşezaţi, într-un singur rînd, pe scaunele, cu cite o pălărie pusă strîmb, cu umbrele deschise peste creştet, actorii devin, cu adevărat, flori de mentă şi de măzăre, margarete şi ciulini. Toate obiectele — o batistă colorată, o castanietă, o aripă de voal transparent, o perucă de tul roz sau de mărgelă verzi — se clarifică şi se justifică prin cuvîntul şi mişcarea actorilor, prin gesturile şi atitudinile care sugerează sensul cerut de acţiune.

Regizorul a ştiut să dezvolte „dramatic” acţiunea, cu exuberanţa binevoitor-ironică a povestirii. Momentele de divertisment, cântecele, scenele de ansamblu dau echilibru întregului. Acest echilibru nu atinge, în toate cele şapte secvenţe, limita de sus a frumuseţii şi a armoniei. Unda de emoţie şi de duioşie n-am descoperit-o de la început, după cum ne aşteptam, în *Fetiţa cu chibrituri*. Ea s-a relevat ceva mai tîrziu, în *Privighetoarea* şi, din plin, în *Mica sirenă*. Dar sînt în spectacol şi citeva pagini admirabile, — *Păstoriţa şi hornarul*, *Fluturile*, *Hainele împăratului* — care impresionează prin ingenioasele soluţii scenice, prin comprimare metaforică, prin amuzantele variaţii pe temele anderseniene. Aici, actorii reuşesc să dea efectiv viaţă fabuloaselor împărăţii, bibelourilor şi păsărilor, împăraţilor şi oştenilor, prinţeselor şi sirenelor, lăsînd impresia sau iluzia că toate acestea se nasc aievea sub ochii noştri.

Toţi actorii se dăruiesc acestui act artistic colectiv. Dar, performanţele în însufleţirea celor 60 de personaje, cite se perindă prin faţa noastră (cam cite 7—8 de căciula fiecărui interpret), le-au realizat Jeanine Stavarahe (care, în trecut fie spus, a aşteptat cam mulţişor să se ivească această ocazie în care să ne arate din nou ce resurse de graţie şi sensibilitate, de inteligenţă şi de umor deţine) şi Eugen Cristea (student în ultimul an la I.A.T.C. — întrupare de candoare şi farmec adolescentin). Foarte bun, Gheorghe Vrînceanu, în schiţarea, cu temperament robust şi cu haz, a câtorva caractere de om şi de jivină fantastică. Surprinzător (pentru cei ce-o cunosc), stînjinită în *Fetiţa cu chibrituri*, Daniela Anencov a fost totuşi, în *Privighetoarea* şi în *Sirena cea mică*, ca de obicei, diafană şi sinceră, ecou al copilăriei gingaşe şi curate. Delicată şi expresivă a fost, în apariţiile ei multiple, şi Paula Frunzetti. Fără să poată atinge pragul interpretărilor foarte variate şi foarte

sugestive, s-au încadrat în spectacol, cu calităţile şi experienţa proprie, Cicerone Ionescu, Ion Arudeanu, Mihai Constantinescu, Geo Dimitriu.

O cotă parte, o bună cotă, sînt convinsă, din reuşita spectacolului şi din laudele ce i se cuvin, se cer atribuite şi artistei Miriam Răducanu, pentru elaborarea mişcării scenice, pentru esenţializarea gesturilor şi atitudinilor interpretilor.

Valeria Ducea

Teatrul de Revistă „Fantasio” din Constanţa

LUMEA POVEŞTILOR

de Alecu Popovici

Împreună cu concertul-spectacol de muzică uşoară *Arpegii pontice* (curată şi agreabilă reprezentaţie de gen), trupa Teatrului de Revistă din Constanţa a prezentat, în turneul din Capitală, şi feeria muzicală *Lumea poveştilor*. Micii bucureşteni au primit (ca şi colegii lor constănţeni, probabil) cu multă bucurie acest spectacol, în care cîntăreţi şi balerini de valoare au purtat, preţ de două ore, chipul unor îndrăgite personaje de basm. Vechea piesă a lui Alecu Popovici (jucată cu ani în urmă, în Bucureşti, sub titlul *Nu prea albă ca zăpada şi Motanul descălţat*) — în care personajele Albă ca zăpada, Baronul Munchhausen, Motanul încălţat sînt evocate cu ironie şi demitizate în numele ideii contemporane cu pregnant tîlc educativ: nu există, pe pămînt sau în ceruri, în nici o lume reală sau fantastică, un loc în care să poţi trăi fără să munceşti — a fost reluată de constănţeni, reevaluată şi întinerită printr-o inedită formulă muzicală. Susţinută de fermecătoare melodii, duioase sau vesele, compuse inspirat de Aurel Manolache, pigmentată cu numere de balet realizate cu fantezie de Cornel Patrichi, reprezentaţia constănţeană s-a desfăşurat seducător, cu citeva momente vii şi colorate, care au captat atenţia micilor spectatori, emoţionîndu-i, determinîndu-i să participe activ la acţiune. Sprijinită pe canoanele tradiţionale ale estradei, regia lui Ion Dragan s-a rezumat să asambleze cursiv toate secvenţele textului, să le înscrie armonios într-un cadru scenografic (Dan Sachelarie) funcţional, dar uşor

desuet în elementele sale de sugerare a fantasticului. În ansamblu, montarea alternează episoade de mare efect și frumusețe cu unele mai puțin expresive, trenante (precum acea interminabilă scenă petrecută pe lună). Aici, și textul și muzica s-au dovedit mult mai generoase decât imaginea scenică, săracă.

Distribuții și jucând cîte trei-patru roluri, cîntînd și dansînd, toți interpreții au adus convingătoare dovezi ale multilateralelor lor însușiri profesionale. Am reținut grația și sensibilitatea, timbrul vocal plăcut, nuanțele delicate cu care balerina Rodica Manolache a impus imaginea reală și fantastică a ingenuelor din piesă: eleva Cristina, Albă ca zăpada, Cenușăreasa. Cîntărețul Dumitru Caramitru a fost un foarte sincer prinț, un adolescent plin de farmec în toate elanurile sale lirice, susținute cu temperament, cu voce caldă, inteligent modulată. Bună interpret, cu haz autentic, posesoare a unei admirabile

voce, Mariana Cerconi a înfățișat, însă, ostentativ și strident, într-o manieră apăsător temperamentală, chipul Vrăjitoarei. Foarte amuzant, Fritz Braun. El a demonstrat știința spunerii și expunerii cupletelor, a schițat pitorese variate tipuri comice. Victor Imoșcanu s-a achitat onorabil de sarcina întru-chipării unor „bătrîni”, reliefind amuzant senectutea lui Alb-împărat, punetînd cu dezinvoltură prezența baronului Münchhausen și, în registrul opus, susținînd avîntul juvenil al Pompierului.

Conducerea Teatrului de Revistă „Fantasio” merită a fi apreciată pentru ideea programatică și pentru preocuparea sa consecventă de a introduce în repertoriu spectacole muzicale cu important rol formativ, adresate copiilor.

V. D.

CARNET I.A.T.C.

CUM VĂ PLACE

de Shakespeare

Frumoasa și profunda comedie shakespereeană, care înmănunchează atîtea teme fundamentale din teatrul Renașterii engleze, nu s-a mai jucat pe scena Institutului de peste un deceniu; exact, din anul 1964, an cu o faimoasă recoltă de talente, care strălucesc azi din plin în teatrul românesc. *Cum vă place* nu este cea mai recomandabilă bucată a virtuozului pentru jucat în studenție; complexitatea viziunii, gîndirea, uneori complementară, alteori, antinomică, a personajelor purtătoare de mesaj moral în spațiul mitic și utopic al pădurii din Ardeni, ea și în lumea ce o înconjoară, supusă restricțiilor și diviziunilor sociale — întreg universul acestei opere impregnate de filozofia activă și activizată de un scepticism creator al Renașterii, pledoaria ei pentru un echilibru armonie, dobîndit după cîteva peripluri ale cunoașterii — toate la un loc pretînd o înscenare de sinteză, fundată pe o teză regizorală și alături de o obligatorie cultură

Data premierei: 25 februarie 1976
Clasa prof. BEATE FREDANOV;
lector: LAURENȚIU AZIMIOARĂ.

Regia: LAURENȚIU AZIMIOARĂ
Scenografia: LIA MANTOC și ANDREI BOTHI, studenți în anul IV I.A.P.
„Nicolae Grigorescu”, clasa prof. ELENA PATRĂȘCANU-VEAKIS. Muzica: MYRIAM MARBE.

Distribuția: ANDREI FINȚI (Ducele, Frederic); DANA DOGARU (Celia); MONICA MIHĂESCU (Rozalinda); VALENTIN IVANGIUC (Oliver); NICOLAE MANOLACHE (Orlando); VALERIU PEDA (Le Beau); GH. POPA (Jacques-melancolicul); TUDOR FILIMON (Tocilă); DAN MIRCEA IVANESEI (Silvius); MARIA NESTOR (Phebe, o doamnă de la curte); MĂRA COSTEA (Audrey, prima doamnă de la curte); SORIN MEDELENI (Corin); EUGEN STROE (Un curtean, Un nobil, Sir Oliver Martext); DRAGOȘ PISLARU (William, Un curtean, Un nobil); EUGEN CRISTEA (Amiens, Un curtean); MIRCEA PETCULESCU, anul III (Charles); VIRGIL FLONDA, anul III (Adam); ILEANA HARȘA, anul I (O doamnă de la curte).

umanistă, istorică și teatrală. Mai mult ca orice altă comedie de Shakespeare, *Cum vă place* cere direcției de scenă o viziune integratoare. Ambiguitatea unor mari personaje ca Rozalinda, Jacques-melancolicul, Touchstone, ca să numim doar cîteva, firește, nu